

สารสภาคณาจารย์และข้าราชการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉบับประจำเดือนพฤศจิกายน 2562

เขาจะสอนออนไลน์ กันแล้วนะจ๊ะ

บ้าน...(เกือบจะ)ร้าง

คุยกับประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ อาจารย์นพพร ขุนคำ

สวัสดิ์ศรีรับพี่น้องประชาคมชาวราชชนครินทร์

ที่เคารพทุกท่าน พบกับสารสภาคณาจารย์ฯ ซึ่งได้ห่างหาย

ไปนานเหตุเพราะผม และทีมงานบรรณาธิการของสารสภาคณาจารย์ฯ ติดภารกิจในหลายประการ ที่ผ่านมาเราได้ดำเนินการผลักดันให้มีการนำเงินอุดหนุนค่าจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยที่เหลือจ่ายเงินเดือนมาดำเนินการขึ้นเงินเดือนและมีการจ่ายเงินตกเบิกย้อนหลังอีกทั้งมีการผลักดันให้มีการแก้ไข ข้อบังคับฯ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ในการขยายสัญญาจ้างให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการ ในขณะที่เรากำลังผลักดันให้มีการแก้ไขประกาศ กบม.ในการประเมินระหว่างสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุนในประเด็นการนำคู่มือ การปฏิบัติงานมาเป็นเกณฑ์ในการประเมินระหว่างสัญญาซึ่งเราขอยืนยันว่าเราจะเดินหน้าผลักดันใน สิ่งที่เป็นประโยชน์เป็นขวัญและกำลังใจแก่บุคลากร

ท่านทั้งหลายครับ ณ วันนี้หากเรามองทิศทางของมหาวิทยาลัยของเราที่อยู่ท่ามกลาง การแข่งขันทางการศึกษาโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาเราจะเห็นตัวเลขจำนวนนักศึกษาที่ลดน้อยลง ซึ่งข้ออ้างที่เป็นวลีติดปากของผู้บริหารมหาวิทยาลัยต่างๆ จะพูดเสมอว่า “อัตราการเกิดของประชากรลดน้อยลง” คำถามที่ผมชวนท่านผู้อ่านทุกท่านคิด คือ อัตราการเกิดลดน้อยลงหรือหลักสูตรที่เราให้อ่อนแอลงกันแน่? ซึ่งผมไม่ได้โทษท่านอาจารย์ประจำหลักสูตรหรืออาจารย์ผู้สอนทั้งหลายนะครับ แต่ผมชวนท่านทั้งหลายให้คิดว่าทิศทาง นโยบายในการบริหารให้มีความสำคัญกับหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน การสนับสนุนงานธุรการของหลักสูตรสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ห้องเรียน และสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสม กับการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือไม่? นักศึกษาที่ผมสอนยังแซวผมว่าห้องเรียนที่โรงเรียนหนุตอนมัธยมมันทันสมัยกว่านี้นะคะ/ครับ อาจารย์

ผมจึงฝากเรียนผู้บริหารของมหาวิทยาลัยต้องให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้
เรามีการพัฒนาหลักสูตรใหม่ๆ ดีครับ เป็นแนวคิดที่ดีมาก แต่ถ้าเราไม่สร้าง
หลักสูตรที่มีอยู่ให้เข้มแข็ง มีหน้าซ้ำกลับทยอยปิดหลักสูตรไปหลายหลักสูตร
เราจะยืนหยัดในโลกแห่งการแข่งขันได้อย่างไร ภาพที่เราเห็นจนชินตาคือภาพ
การประชุมกรรมการต่างๆ และภาพเรื่องความสะอาดในชั้นเรียน รวมทั้ง โต๊ะ
เก้าอี้ ในสภาพวันที่สอปลายภาค ภาพเหล่านี้ ควรเป็นภาพแห่งการชื่นชมมากกว่า
ภาพแห่งการบ่นเพื่อขอการปรับปรุง เรื่องง่ายๆ พวกนี้ผู้มีอำนาจทั้งหลายสั่งการได้
เลยครับ

ข้อคิดก่อนจากกันในสารฉบับนี้ การเป็นผู้บริหารต้องเป็นผู้บริหารของ
ทุกคนในองค์กร การบังคับใช้กฎหมาย การปฏิบัติต่อบุคคลในองค์กรต้องเกิด
ความเสมอภาค เพื่อความสามัคคีและแรงจูงใจในการทำงานให้แก่องค์กร

ด่วนที่สุด

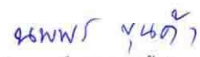

บันทึกข้อความ
ส่วนราชการ สภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์
ที่ อว ๐๖๒๗.๑๖/๒๖ วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒
เรื่อง ขอให้แก้ไขเพิ่มเติมประกาศมหาวิทยาลัย

เรียน อธิการบดี (ในฐานะประธานคณะกรรมการบริหารงานบุคคลในมหาวิทยาลัย)

ด้วยคณะกรรมการทบทวนและสังเคราะห์การต่อสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัยและ
คณะกรรมการทบทวนและสังเคราะห์การต่อสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน ได้มีมติ
ที่ประชุมเมื่อคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๒ วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๒ ประกอบกับมติที่ประชุมสภา
คณาจารย์และข้าราชการ ครั้งที่ ๖/๒๕๖๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๒ ให้มีการทบทวนและสังเคราะห์การ
ต่อสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน ตามประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนรินทร์
เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินระหว่างสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัย ประกาศ ณ วันที่
๑๔ กันยายน ๒๕๖๐ ในประเด็นการทำคู่มือปฏิบัติงานหลัก หรือผลงานเชิงวิเคราะห์หรือสังเคราะห์หรือ
งานวิจัย ซึ่งแสดงถึงการพัฒนางานในหน้าที่อย่างน้อย ๑ เรื่อง รายละเอียดปรากฏตามรายงาน
คณะกรรมการทบทวนและสังเคราะห์การต่อสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัยและคณะกรรมการ
ทบทวนและสังเคราะห์การต่อสัญญาจ้างของพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน ครั้งที่ ๓/๒๕๖๒
ทั้งนี้จึงขอให้ท่านได้โปรดนำเรื่องดังกล่าว เข้าพิจารณาในการประชุมคณะกรรมการบริหาร
งานบุคคลในมหาวิทยาลัย (กบม.) ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ เพื่อดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมประกาศ
ดังกล่าวของมหาวิทยาลัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(อาจารย์พพร ขุนคำ)
ประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ

รับมือกับการศึกษา 2563 เราพร้อมแค่ไหน ??

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานิจฉาน อานิจฉาน

ผ่านพ้นไปแล้วกับงานราชชนรินทร์แฟร์ ครั้งที่ 1 ที่มหาวิทยาลัยเรานำกิจกรรมต่างๆ ออกบูธ จัดกิจกรรมของชุมชน งานวิชาการ การแสดงและตลาดนัด หวังว่าบุคลากรทุกท่าน คงเพลิดเพลินกับงานที่จัดขึ้นในช่วงสอปลายภาคของเรากันทุกคน ส่วนการประเมินผลสัมฤทธิ์เพื่อจัดงานในครั้งที่ 2 ที่ 3 และครั้งอื่นๆ พวกเราชาวราชชนรินทร์ คณะผู้จัดงาน และผู้บริหารทุกท่านคงต้องช่วยกันระดมความคิดเห็นกันต่อไป

ที่ผ่านมาผมและสภาคณาจารย์ต้องขออภัยทุกท่านที่สภာของเราได้หายหน้าหายตาไปหลายเดือน ภารกิจต่างๆ ทั้งภาระงานสอนและการขับเคลื่อนงานของสภาเราไม่ได้หยุดยังทำทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังอยู่เสมอครับ คาดว่าปีงบประมาณใหม่นี้เราคงเห็นอะไรหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปเยอะ

มากกว่างานราชชนรินทร์แฟร์ที่ผ่านมา หลายท่านคงจะทราบแล้วว่าเราเริ่มเปิดรับนักศึกษาใหม่ ระดับปริญญาตรีประจำปีการศึกษา 2563 ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายนเป็นต้นมา คงต้องฝากหลายๆ คนในองค์กรช่วยกันประชาสัมพันธ์ให้กับผู้ที่สนใจเข้าศึกษาต่อด้วย เพราะอย่างที่หลายๆ ท่านทราบกันมาแล้วว่า ปัจจุบันสถานการณ์จำนวนนักศึกษาที่วิกฤติกันทั้งประเทศนั้น ทำให้นักศึกษาของเราลดลงอย่างน่าเป็นห่วง ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป เราคงเหลือจำนวนนักศึกษาอยู่ไม่เท่าไร

ผมยังคิดเสมอว่า มหาวิทยาลัยเราอยู่ในทำเลที่เหมาะสม รวมถึงการพัฒนาตามโครงการระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออกที่กำลังจะเกิดขึ้นทำให้เรามีโอกาสที่จะฟื้นตัวมาก หากเรารีบช่วยกันปรับตัวและทำงานกันให้หนักมากยิ่งขึ้น

ประเด็นที่น่าเป็นห่วงสำหรับปีการศึกษาที่กำลังจะมาถึงคือการต้องคอยลุ้นว่าเราจะตกที่นั่งลำบากเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษาอีกหรือไม่ ผมอยากชี้ให้เห็นประเด็นที่สำคัญว่า ตอนนี้เราพร้อมหรือยังขาดอะไรไป

ประเด็นแรก ผมอยากชวนทุกท่านเข้าไปดูศักยภาพของเราในการรับนักศึกษาใหม่ ปี 2563 ตามประกาศของมหาวิทยาลัยทั้ง 5 คณะ โดยมีการประกาศรับดังนี้ คณะครุศาสตร์ เปิด 8 สาขาวิชา รับได้ทั้งหมด 390 ที่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เปิดรับ 5 สาขา (จากเดิมมี 10 สาขาวิชา) รับได้ทั้งหมด 225 ที่ คณะวิทยาศาสตร์ เปิดรับ 10 สาขาวิชา รับได้ทั้งหมด 375 ที่ คณะวิทยาการจัดการ เปิดรับ 8 สาขาวิชา รับได้ทั้งหมด 530 ที่ และคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเปิดรับ 5 สาขาวิชา รับได้ทั้งหมด 145 ที่

ถ้าเราโชคดีและพระเจ้าเข้าข้างเรา (ขออย่าเผลอคิดว่ากรณีนี้ต้องพึ่งพระเจ้าด้วย) เราจะมีนักศึกษาเต็มจำนวนที่เราเปิดรับ 1,695 คน ซึ่งสำหรับมหาวิทยาลัยนั้นผมถือว่าเป็นตัวเลขที่ยังน้อยอยู่

หรือถ้าเราโชคดี มีผู้ที่สนใจมาเรียนกับเรา 70 % เราจะมีนักศึกษาที่ 1,186 คน
หรือถ้าโชคร้ายลงมาหน่อย เราได้นักศึกษาเพียงครึ่งหนึ่งของจำนวนที่เราเปิดรับ
เราจะได้นักศึกษาแค่ 848 คนเท่านั้นเอง

เป็นตัวเลขที่น่าตกใจไหมครับ สำหรับอนาคตของราชนครินทร์ และผมก็เชื่อว่า
อาจารย์ประจำหลักสูตรหลายท่านคงสามารถคำนวณคร่าวๆแล้วว่า เราจะมีนักศึกษากัน
ประมาณเท่าไร

ประเด็นที่สองคงเกี่ยวกับเรื่องของหลักสูตร ทั้งหลักสูตรที่ต้องเปิดใหม่เพื่อให้
สอดคล้องกับการพัฒนาของประเทศ หรือหลักสูตรที่ต้องหยุดรับนักศึกษาในปีด้วยปัจจัย
หลายๆอย่างนั้น จะแก้ปัญหาและหาแรงกระตุ้นในการทำงานให้ทันแก่เวลาได้อย่างไร
ผมได้ยืมการพัฒนาหลักสูตรร่วม หลักสูตรใหม่ หลักสูตรทันสมัยมาพักใหญ่ๆ แล้ว
แต่เท่าที่ดูจากประกาศนํ้าจะมีหลักสูตรที่เกิดขึ้นมาใหม่เพียงสองสามหลักสูตร คงต้อง
เอาใจช่วยลุ้นกันต่อไป ส่วนหลักสูตรที่ต้องปิดและหยุดรับนักศึกษาในปีนี้นั้น
คงต้องฝากผู้บริหารทั้งระดับคณะและมหาวิทยาลัยช่วยดูแลอย่างใกล้ชิดและทำให้พื้น
กลับคืนมาให้เร็วที่สุด ยิ่งปล่อยนาน สนิมยิ่งจะเกาะเราแน่น แม้ไม่ทันในปีนี้ แต่ปีหน้า
เราไม่ควรพลาดอีก

สิ่งสำคัญที่ผมอยากให้มหาวิทยาลัยให้ความใส่ใจมากก็คือเรื่องการพัฒนาด้านการ
เรียนการสอน ทั้งงบประมาณที่ลงไปให้หลักสูตร เพื่อให้แต่ละสาขาสามารถดำเนินกิจกรรม
ของสาขาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นที่รู้จักของสังคมและท้องถิ่น นอกจากนั้นบรรยากาศของ
การเรียนการสอนและสถานที่ที่เราควรต้องพร้อมที่สุดให้สมกับเป็นสถาบันการศึกษาระดับ
ปริญญาตรีที่เปิดมายาวนานถึง 80 ปี

เพราะหัวใจสำคัญและคุณภาพของมหาลัยอยู่ที่หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน
เราจะเติบโตหรือจะถอยหลังมันต้องวัดกันตรงนี้

แผนที่ดีในปีนี้ จะทำให้เราทำงานเป็นระบบมากขึ้น อะไรที่ยังติดขัดฝากผู้บริหารด้วย
นะครับ

.....

ส่วนทางเลือกเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษาในปี 2563 เราคงเหลือไม่มากนัก ดีที่สุด
ที่เราทำได้ในตอนี้ คือการเร่งประชาสัมพันธ์ ในระดับมหาวิทยาลัย ระดับคณะ หรือแม้ระดับ
หลักสูตรก็คงต้องช่วยกัน ระดมทั้งแรงคน แรงแทน งบประมาณ

ตอนนี้คงต้องถามว่าเราเริ่มกันหรือยัง มีแผนที่ดีและ
ทำเต็มที่หรือเปล่า

ต้องทำงานแข่งกับเวลา แข่งกับการเปลี่ยนแปลงของโลก
แข่งขันกับมหาวิทยาลัยอื่น วางแผนกันดีๆ ลงงบประมาณให้
ถูกจุด เราอาจจะไม่ต้องการให้พระเจ้าช่วยครับ

บ้าน...(เกือบจะ)ร้าง

วันนี้ฉันเดินดูรอบบ้านที่ฉันพักพิงอยู่เห็นว่า “มันเกือบจะร้างแล้ว” แน่แน่นอนว่าเมื่อวันเวลาผ่านไปของทุกสิ่งก็ย่อมทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ถ้าบ้านมีเจ้าของและเจ้าของรักษา ก็ดีหน่อยเพราะจะดูแลรักษากันให้อยู่ในสภาพที่ดีเหมาะแก่การอยู่อาศัย เพราะวัตถุประสงค์หลักของบ้านคือ “อยู่อาศัย” แต่บ้านฉันมันแปลกบ้านฉันไม่มีเจ้าของ แค่ว่าแต่งตั้งผู้จัดการให้เป็นผู้ดูแล...แน่นอนว่าผู้จัดการบ้านย่อมรู้ดีว่ามีบ้านไว้ใช้ทำอะไร ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้จัดการบ้านไม่รู้วัตถุประสงค์ของบ้านไม่รู้ลึกถึงความเป็นเจ้าของ บ้านก็จะทรุดโทรมถูกนำมาใช้เพื่อการต่าง ๆ ไม่เพียงแต่แค่อยู่อาศัย อาจปล่อยให้เช่าในราคาถูก เพราะบ้านนั้นทรุดโทรมมากแล้ว แต่ที่สำคัญที่ผู้จัดการบ้านลืมไป คือ ยังมีผู้อื่นที่อาศัยพักพิงอยู่ในบ้าน และหวังว่าบ้านหลังนี้จะเป็นที่พักพิงไปอีก 10 ปี 20 ปี หรือมากกว่านั้น

เมื่อมองย้อนไปมันน่าเสียดายที่คนที่อาศัยอยู่ไม่มีอำนาจจัดการบ้าน เมื่อคนมีหน้าที่จัดการบ้านไม่ดูแลบ้าน ไม่ดูแลคนในบ้าน ยิ่งถ้าผู้จัดการบ้านอายุมากเวลาที่เหลืออยู่ในบ้านก็ยิ่งน้อยลง อนาคตของผู้อาศัยจะขึ้นอยู่กับผู้จัดการบ้านผู้ใกล้หมดเวลาทำงาน หรือแก่ชรา ภาระการรื้อบ้าน ปลูกบ้านใหม่ จะตกแก่คนรุ่นหลัง มันช่างน่าเสียใจ คนรุ่นหลังที่พักพิงอยู่ในบ้านคงต้องคิดในใจว่า “ฝากอนาคตไว้กับใคร” ฝากอนาคตไว้กับคนที่ไม่มีความ

ฉันไม่เคยเล่าอะไรแล้วไม่หาทางออกให้ ผู้จัดการบ้านคงอยากถามว่าแล้วจะให้ทำอย่างไร เริ่มจากง่าย ๆ ก่อน 1) **บ้านมีวัตถุประสงค์อะไรต้องพัฒนาให้ตรงกับวัตถุประสงค์หลัก** เรื่องนี้สำคัญบ้านถึงแม้จะสามารถใช้ประโยชน์ได้หลากหลายแต่ก็เป็นที่ยึดมั่นว่ามันมีไว้สำหรับพักอาศัย การใส่ใจบ้าน บริหารจัดการอย่างมีระบบเป็นไปตามกฎ กติกา ถือเป็นเรื่องสำคัญ อะไรที่เป็นกฎเกณฑ์ที่ออกมาใช้ให้บ้านมีคุณภาพ น่าอยู่ ก็ต้องให้ความสนใจติดตาม ไม่ใช่ละเลยเพราะสุดท้ายบ้านพังใครจะรับผิดชอบ 2) **ความสะดวก ความพร้อม ความทันสมัยของห้องต่าง ๆ ภายในบ้าน** (ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปีบ้านหลังนี้ก็ไม่ได้เคยมีความพร้อมสำหรับทำกิจกรรมใด ไม่ว่าจะอาศัย พักผ่อน หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ 3) **การวางหน้าที่ที่เหมาะสมให้คนในบ้าน** คนในบ้านมีมากแต่คนที่ทำงานบ้านมีน้อยคนทำก็ทำจนใจจะขาด คนไม่ทำก็ไม่คิดจะทำอะไรเลยอยู่ไปวัน ๆ เกะกะอาศัย เอาเปรียบผู้อื่นไปวัน ๆ 4) **สร้างจิตสำนึกร่วมกัน** คงไม่ต้องพูดเยอะรู้กันอยู่แล้ว

5) **มองข้ามผลประโยชน์ของตนเอง** ทำงานอย่างไรให้พัฒนาอย่างเป็นรูปธรรมเรื่องนี้ก็สำคัญ การพัฒนาบ้าน “ต้องเกาให้ถูกที่คัน” ทำงานอย่างไรให้พัฒนา ถ้าเดินเข้ามาในบ้านนั่ง ๆ เดิน ๆ แล้วบอกว่าทำงาน ถ้ามองว่าการพัฒนาอยู่ไหน ถ้าไม่พัฒนาบ้าน...พัฒนาตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีในบ้านก็ยิ่งดี 6) **ผู้จัดการบ้านต้องคำนึงถึงความยั่งยืนและคนที่อยู่ข้างหลัง (อนาคตกำหนดได้จากปัจจุบัน)** สมาชิกที่อยู่ในบ้านพึ่งเค้าเยอะ ๆ การดำเนินไม่ใช้การทำลาย อย่าเข้าใจผิด ผู้จัดการชอบเข้าใจผิดว่าคนที่ดำเนินเค้ามือคดตี ความเป็นจริงสมาชิกเคื่อก็คงอยากให้บ้านเราดีเหมือนผู้จัดการนั้นละ เค้าจะช่วยให้ผู้จัดการทำงานได้ตรงจุด เพราะผู้จัดการมีอำนาจ สมาชิกในบ้านเค้าไม่มีอำนาจทำอะไร ผู้จัดการมีทั้งอำนาจในการบริหารคน งบประมาณ กฎ ระเบียบต่าง ๆ ส่วนสมาชิกในบ้านเค้าไม่มีอำนาจ อำนาจมันอยู่ที่ผู้จัดการเค้าก็เลยต้องเสนอนั้นนี้นั้น ให้ผู้จัดการช่วยดำเนินการ

“ผู้จัดการ” ฟังฉันบ้างนะลองอ่านสารฉันตั้งแต่ฉบับแรกดู ฉันไม่เคยคิดร้ายกับผู้จัดการนะ องค์การที่มีแต่คำสรรเสริญเยินยอนนะ “ไม่พัฒนาหรอก” ต้องดำเนิน ดีเตียนกันได้ การพัฒนาถึงจะเกิด เค้าดำเนินแล้วก็ต้องเอามาทำด้วย อะไรทำได้ทำก่อนอะไรทำไม่ได้ค่อยชี้แจงกันไป เคยมีคนบอกไว้ว่า “การเป็นแชมป์ง่ายกว่าการรักษาแชมป์” เพราะเวลาเราเป็นแชมป์เราจะอยู่กับคำสรรเสริญเยินยอนจนเกิดความประมาท จนต้องพ่ายแพ้ต่อคู่ต่อสู้ในที่สุด แต่เดี๋ยวก่อน...นี่เรายังไม่เคยเป็นแชมป์เลย อย่าหลงระเหิงกับคำสรรเสริญเยินยอทั้งหลาย เพราะมันจะเป็นหนทางไปสู่ความพ่ายแพ้... จะเป็นบ้านที่ดีได้ต้องต่อสู้ไปกับคำดำเนิน “**หาจุดไม่ดีแล้วแก้ไข**” ไม่ใช่หาแต่จุดดีจุดไม่ดีไม่เคยเห็น....มันก็ยากกับการพัฒนา...เริ่มจากการหาจุดบกพร่องของทุกสิ่งภายในบ้าน และมีความสุขกับการได้แก้ไขสิ่งเหล่านั้น....ฟังคนในบ้านเยอะ ๆ เพราะเราอยู่ร่วมกันอนาคตของคนในบ้านก็อยู่ที่ผู้จัดการอย่ามองอะไรง่ายไปหมด เพราะความง่ายไม่เคยสร้างความสมบูรณ์แบบ และที่สำคัญที่ฉันขอย้ำ คือ “**ทำอะไรก็ถึงอนาคตของคนรุ่นหลัง อย่าให้เค้าต้องมาแก้ไข แบกรับปัญหา ทำอะไรคิดถึงความยั่งยืนมาก่อนลำดับแรก อนาคตคนรุ่นหลังอยู่ในมือผู้จัดการอย่าให้เค้ามาว่าได้ คนรุ่นหลังเค้าเห็นอนาคตท่านนะ แต่ท่านไม่มีวันได้เห็นอนาคตของคนรุ่นหลัง นี่เป็นสัจธรรม**” ความศรัทธาสร้างยากแต่ต้องสร้างเพราะ “**ความศรัทธา คือ บารมี**”

เออละ สารฉบับนี้เป็นสารที่ฉันเขียนด้วยความหมดหวัง เพราะจิตใต้สำนึกของ ฉันมันบอกว่าการเขียนช่วยพัฒนาอะไรไม่ได้ แต่ทำไมฉันถึงเขียน...เพราะ...บ้านฉันมัน เกือบจะร้างแล้ว

“บ้าน (เกือบจะ)ร้าง” คงเป็นคำพูดเดียวที่ฉันจะฝากไว้ ให้ช่วยดูแลสภาพ บ้านและคนในบ้าน ถ้าไม่เช่นนั้น คงไม่มีใครอยากอยู่บ้านหลังนี้ หรืออยู่ก็คงเพราะยัง ไม่มีบ้านหลังใหม่ และแน่นอนว่าผู้อาศัยหลาย ๆ คนเตรียมหาบ้านใหม่กันแล้ว อย่าให้ ปัจจุบันของท่านทำลายอนาคตของคนอื่น ๆ อีกมากมาย ตัวชีวิตอนาคต คือ ปัจจุบัน และปัจจุบันนี้เป็นหน้าที่ของท่านผู้จัดการทั้งหลายในการดูแลบ้าน อย่าให้เค้าเล่าขาน กันว่า “บ้านร้าง” เพราะผู้จัดการบริหารงานไม่เป็น

ยายบุญชู

“ฉันก็รักบ้านของฉัน”

“ Never underestimate someone’s ability to find out *the truth* ”

"ผมจะทำงานเพื่อผลักดันสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้กับบุคลากรของมหาวิทยาลัย"

อาจารย์นพพร ชุนคำ

ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขานุการที่ประชุม
ประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการแห่งประเทศไทย (ทปสท.)

เจ้าของ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์

อาจารย์นพพร ชุนคำ อาจารย์รัชฎาพร วงษ์โสฬษนากุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อานันท์ อานันท์กิจ

อาจารย์สิทธิศักดิ์ อรรถนันทน์ อาจารย์ ดร.กิตติวงศ์ สาสวดี อาจารย์วรุฒม์ กิจเจริญ

อาจารย์วิระสิทธิ์ สุขสมชิต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ ปิ่นทอง อาจารย์ ดร.ระพีพัฒน์ ศรีมาลา

อาจารย์ประยุทธ์ อินแบน นายกิตติพงษ์ ทับพวย นายประภาส มาตะมัน นายโกเมศ กุลอุดมโกศลกุล

นางพรพรรณ ดอนพนัส จ.ส.ต.ธนากร ทองกล่อม นายชาญชัย ศิริงาม นางสาวลิปภา สุขโขใจดี